

Sygn. akt VII Ka 795/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Wach

przy udziale oskarżyciela Agnieszki Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 03 października 2013 roku

sprawy A. W., obwinionego z art. 87 § 1 kw, na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 27 maja 2013 roku, w sprawie II W 260/13

Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że obwinionego A. W. uniewinnia od zarzucanego mu czynu, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

VII Ka 795/13

UZASADNIENIE

A. W. został obwiniony o to, że w dniu 02 maja 2013 roku o godzinie 0:55 w M. na Placu (...), kierował samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, to jest w ilości 0,10 mg/dm³ w wydychanym powietrzu, to jest o wykroczenie z art. 87 § 1 kw.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 27 maja 2013 roku, w sprawie IIW 260/13:

I. Obwiniony A. W. został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art., 87 § 1 kw został skazany i wymierzono mu karę grzywny w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

II. Na podstawie art. 87 § 3 kw orzeczono w stosunku do obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) miesięcy, z zaliczeniem na podstawie art. 29 § 4 kw okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 02 maja 2013 roku;

III. Obwiniony został zwolniony od kosztów postępowania.

Apelację od owego wyroku złożył obwiniony, który zaskarżył go w całości, zarzucając obrazę prawa procesowego, polegającą na uznaniu wszystkich wątpliwości na jego niekorzyść i w konsekwencji ustalenie, że przepakowując samochód w dniu 02 maja 2013 roku w M., był w stanie po użyciu alkoholu w ilości 0,10 mg/dm³ w wydychanym powietrzu, a więc na granicy odpowiedzialności za wykroczenie w sytuacji, gdy badany był wyłącznie alkomatem, a brak jest w aktach sprawy certyfikatu tego urządzenia, jak również nie została uwzględniona tolerancja błędów w pomiarach tego rodzaju, wynosząca co najmniej 0,1 ml/dm³, a skoro drugie badanie wykazało 0,07 mg/l to wskazywało to na konieczność uznania obwinionego za osobę nie będącą w stanie po użyciu alkoholu w rozumieniu ustawy prawo wykroczeń, ewentualnie rozwianie wynikających z przedmiotowego badania wątpliwości poprzez badanie krwi na zawartość alkoholu.

Podnosząc powyższy zarzut autor apelacji sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego wykroczenia.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Punktem wyjścia dla rozważenia celności stawianego w apelacji zarzutu jest oczywista okoliczność, że wynik badania alkotestem powietrza wydychanego przez obwinionego w dniu 02 maja 2013 roku o godzinie 0:57 w M., odpowiada progowej wartości stanu po użyciu alkoholu, zgodnie z definicją zawartą w art. 46 ust. 2 pkt 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Już tylko ten fakt stanowił podstawę do niezwykle starannego i wnikliwego rozważenia, czy w kontekście pozostałych dowodów możliwym było uznanie, że obwiniony rzeczywiście znajdował się w stanie odpowiadającym wartości progowej, czy też istnieją wątpliwości co do takiego ustalenia. Pomijając fakt, że w trakcie prowadzonego postępowania sąd meriti nie posiadał żadnego dowodu mogącego weryfikować prawidłowość dokonanego pomiaru od strony technicznej sprawności urządzenia, za pomocą którego tego pomiaru dokonano, jak też okoliczność, że przeprowadzony w trakcie postępowania odwoławczego dowód ze świadectwa wzorcowania tego urządzenia nie był przydatny w całym zakresie zawartych w nim informacji, albowiem świadectwo to wystawione zostało 16 lipca 2013 roku, po wzorcowaniu wykonanym w dniu 15 lipca tegoż roku, a więc po dacie wskazanej we wniosku o ukaranie jako data wykroczenia, a nadto dostrzegając nie mogące ulec zmianie na niekorzyść obwinionego ustalenie, w ślad za treścią zarzutu obwinienia, że czas popełnienia wykroczenia odbiega od czasu pierwszego dokonanego badania o dwie minuty (pierwsze badanie godzina 0:57, a wskazany we wniosku czas wykroczenia 0:55), co miałyby świadczyć zapewne o przyjęciu przez oskarżyciela zupełnie nielogicznego z punktu widzenia ilości wykonanych pomiarów poglądu jakoby przed badaniem stan po użyciu alkoholu obwinionego wykraczał poza wartość progową, w sytuacji, gdy równie dobrze mógł być od tej wartości niższy, a to z uwagi na przyjętą przez ustawodawcę konstrukcję czynu karalnego, w którym karalne jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie, w którym zawartość alkoholu w organizmie nie tylko wynosi ale również prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³ zauważyć należy, że ustalenie rzeczywistej obecności alkoholu w wydychanym powietrzu musi uwzględniać również inne okoliczności. Pierwszą z nich jest ta, że obwiniony wypił niewielką ilość piwa, a mianowicie około 0,33 ml (protokół z przebiegu badania k. 5), a z jego wyjaśnień złożonych w trakcie prowadzonego postępowania wynika, że to spożyte piwo to był „głębszy łyk od kolegi”, około 25 minut przed badaniem. Drugą, wynikającą ze świadectwa wzorcowania ogólną informację, że każdy pomiar urządzeniem, które miało być zastosowane do badania zawartości alkoholu w powietrzu obwinionego obarczony jest ufnością około 95 % (opis zawarty w świadectwie wzorcowania), a nadto niepewność samego pomiaru przy wskazaniu 0,10 mg/l wynosi 0,01 mg/l. Tylko te dwie wartości określają stopień niepewności pomiaru, który z punktu widzenia zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk należy interpretować, jako wątpliwość nie dającą się usunąć, z równoczesnym obowiązkiem jej tłumaczenia na korzyść obwinionego w sytuacji, gdy wynik badania jest równy wartości progowej określającej w przepisie art. 46 ust. 2 pkt 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi początkowy próg stanu po użyciu alkoholu. O ile zatem zarzut obraży zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, wynikający z apelacji obwinionego został postawiony wadliwie, albowiem adresatem normy zawartej w tym przepisie jest sąd orzekający, który w swoich rozważaniach na żadne wątpliwości się nie powołał, o tyle dostrzegając w tym zarzucie obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, będącą konsekwencją obraży przepisu art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw stwierdzić należy, że wbrew ustaleniom sądu a quo, w sprawie zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości co do rzeczywistej ilości alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu, a ponieważ wątpliwości te dotyczą wartości progowej, przeto ich tłumaczenie na korzyść determinuje orzeczenie uwalniające go od odpowiedzialności.

Stąd też zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że obwinionego A. W. uniewinniono od zarzucanego mu czynu, a kosztami postępowania za obie instancje obciążono Skarb Państwa (art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 634 kpk).